

Laat me los

Lees ook de andere thrillers in deze reeks:

1. *Hou van mij!*

2. *Laat me los*

3. *Vergeef me*

4. *Vergeet me niet*

5. *Zuur*

De delen zijn ook los te lezen.

ANJA FELIERS

Laat me los

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Tekst: Anja Feliërs

Opmaak: Asterisk*, Amsterdam

Ontwerp opmaak: Studio Lannoo

Coverontwerp: b'IJ Barbara

Als u opmerkingen of vragen heeft, dan kunt u contact nemen met onze redactie: redactielifestyle@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2015

D/2015/45/527- NUR 332

ISBN: 978-94-014-2908-5

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ze is altijd bij mij. Iedere dag opnieuw.

Soms hoor ik haar zingen, ergens op de achtergrond, met die mooie stem van haar, die alles en iedereen kon betoveren.

Ik zie haar voor me. Haar bruine haar. Haar bruine ogen.

Ik sluit mijn ogen en ze is er. Ze roept mijn naam. Steeds weer. Steeds duidelijker.

Ze vraagt me waar ik ben. Ze vraagt me haar te helpen.

Ik kijk haar aan en begrijp wat ze bedoelt. Ik wil haar ook wel helpen. Ik wil haar hand pakken. Mijn armen om haar heen slaan. Haar leiden naar waar het veilig is. Ik wil alles doen om haar hier terug bij mij te krijgen.

Maar haar hoofd schudt nee. Heel langzaam schudt het nee. Ik weet wat het betekent.

Het is te laat.

Ik ben te laat.

Alex

Hij wist het nu zeker.

Terwijl hij zijn ogen ogenschijnlijk onschuldig door de ruimte liet glijden, merkte hij de onderzoekende blik van de mooie brunette opnieuw op. Hij had het goed gezien. Hoe ze steeds weer naar hem keek. Haast gebiologeerd leek door elke beweging die hij maakte. Toch was het oogcontact dat ze probeerde te maken subtiel. Aftastend haast. Alsof iets haar weerhield.

Hij vroeg zich af of zij iets van hem wilde. Durfde ze het aan om de eerste stap te zetten en hem aan te spreken? Hij betrapte zichzelf erop dat hij daarop hoopte. Dat het niet zou blijven bij dit onschuldig zoeken naar oogcontact.

Hij moest bekennen dat hij erg geveleid was door haar aandacht. Hoe kon het ook anders? Zij was absoluut de mooiste vrouw in deze ruimte. Lang. Slank. Lang, bruin, golvend haar. Donkere ogen. Hij schatte haar rond zijn eigen leeftijd, misschien iets jonger, maar aan de manier waarop ze rondwandelde en om zich heen keek, merkte hij dat ze erg zelfverzekerd leek. Ze straalde onmiskenbaar volwassenheid uit.

Alex wendde zijn blik discreet af en deed alsof hij geïnteresseerd keek naar de foto van de oude god die vanuit kikkerperspectief genomen was. Hij moest bekennen dat de oude poort daardoor nog mooier leek dan ze in zijn herinnering was. Hij nipte van zijn glas champagne terwijl hij de foto nauwkeuriger bestudeerde. Maar het was moeilijk om

zijn gedachten erbij te houden. De aantrekkingskracht van de vrouw was sterk. Hij bestudeerde haar onopvallend terwijl zij gracieus van foto naar foto bewoog.

Alex glimlachte even. Hij had opgekeken tegen het bezoek aan deze expositie. Een expositie in Oud-Rekem, in het prachtige oude kasteel D'Aspremont Lynden. Het was zijn vrouw Linda die met het idee was gekomen om een bezoek aan zijn geboortedorp te brengen. Hij had er erg weigerachtig tegenover gestaan. Hij had geen enkele binding meer met dit dorp en hij bleef er sowieso liever ver vandaan. Maar nadat Oud-Rekem de titel Mooiste Dorp van Vlaanderen had weten te bemachtigen, had Linda een ongezonde belangstelling voor zijn geboortedorp gekregen.

Het leek haar een prachtige gelegenheid om Oud-Rekem te herontdekken. Alex voelde daar weinig voor. Hij was er al jaren weg en als het aan hem lag, bleef dat ook zo. Welke excuses Alex ook aanreikte, ze waren nooit overtuigend genoeg om Linda van haar plannen af te brengen. Dat hij haar de echte reden van zijn weigering niet kon vertellen, frustreerde hem. Maar hij zweeg, zoals hij al jaren deed. Het gevoel van eenzaamheid dat daardoor vaak de kop opstak, duwde hij halsstarrig weg. Aan de wanhoop die daardoor ontstond, durfde hij niet toe te geven. Dus zweeg hij. Overtuigde hij zichzelf ervan dat hij het aankon, dit bezoek aan het oude kasteel. Uiteindelijk hoefde hij niet echt het dorp in. Hij zou alleen het oude kasteel bezoeken. Meer niet.

Langzaam schuifelde hij verder door de zaal en bekeek foto na foto. Nu en dan wierp hij een blik op Linda, die al een tijdje met een onbekende vrouw stond te praten.

Zijn adem stakte bij de volgende foto. In trance bleef hij staan. De foto van het huis. Het huis zoals hij het zich

herinnerde. Het huis dat een vaste plek ingenomen had in zijn hoofd. Hij slikte en nipte opnieuw van zijn champagne.

Hij schrok op van het kuchje naast hem. Toen hij zich om-draaide en recht in de ogen van de brunette keek, glimlachte hij opgelucht. Ze had de moed gehad hem aan te spreken. Opnieuw verhuisde zijn blik naar Linda, alsof hij ervan overtuigd was dat hij nu al iets deed wat niet kon.

Toen keek hij terug naar de vrouw. De knappe vrouw die voor hem stond en schijnbaar alleen maar oog had voor hem. Ze leek zich te verschuilen achter het glas champagne in haar hand.

Toen ze begon te spreken, klonk haar stem zo melodius en zacht dat Alex zijn oren moest spitsen om haar te kunnen verstaan. Of hij ook in Oud-Rekem woonde? Of ze hem misschien ooit eerder had gezien? Alex was onder de indruk. Van dichtbij was ze nog mooier. De glans van haar ogen, haar teint, de lengte van haar wimpers...

Terwijl ze opnieuw iets zei, nam hij het allemaal in zich op en hij was overdonderd door haar schoonheid.

Ze keek hem met een open blik aan in afwachting van een antwoord. Alex lachte ongemakkelijk. De foto van het huis achter hem had daar alles mee te maken en het liefst leidde hij deze vrouw daarvandaan. Hij kon haar echter moeilijk bij de arm nemen zonder eigenaardig over te komen.

'Nee, ik woon in Lanaken', ontweek hij haar vraag. Tegelijk speurde hij haar gezicht af. Hij had op deze expositie al meerdere mensen uit zijn jeugd gezien met wie hij halsstar-rig oogcontact vermeden had in de hoop enige vorm van herkenning uit te sluiten. Dat was hem tot nu toe gelukt. De vraag van deze vrouw verraste hem dan ook. Hij had niet het gevoel haar ooit eerder gezien te hebben.

‘Woont u hier?’ Alex keek haar aan terwijl hij aan zijn glasnijpe. Hij beseftte wat een overweldigend effect de schoonheid van deze vrouw op hem had. Hij kon nauwelijks geloven dat zij moeite had gedaan om op hem af te stappen en hem aan te spreken.

‘Nee’, zei ze. ‘Tot mijn zeventiende heb ik hier gewoond, maar daarna zijn mijn moeder en ik verhuisd.’

Het viel Alex op dat ze de nadruk legde op ‘mijn moeder en ik’. ‘Gescheiden ouders?’

Ze knikte, maar zei verder niets. Ze keek even de ruimte in, alsof ze steun zocht bij iemand maar die niet vond.

‘U bent hier alleen?’

Opnieuw een knikje zonder verdere uitleg. Ze kaatste echter onmiddellijk de bal terug. ‘U bent getrouwd?’ Ze keek Alex aan alsof ze dat lachwekkend vond.

Verbaasd keek hij haar aan. ‘Ja.’ En na een aarzeling: ‘Vindt u dat grappig?’

De vrouw zette een stap opzij en deed alsof ze de foto van het huis bestudeerde. Alex bleef haar strak aankijken. Er lag een betekenisvolle glimlach om haar mond toen zij hem even aankeek. ‘Laat me zeggen dat u eruitziet als het type promiscue man.’

Alex knipperde met zijn ogen in een poging zijn verbouwereerdheid onder controle te krijgen. Hij kon nauwelijks geloven dat deze vrouw zo openlijk en zo direct met hem stond te flirten. Opnieuw gleed zijn blik naar Linda, deze keer door de zondige gedachten die door zijn hoofd gingen.

Maar Linda stond met haar rug naar hem toe, wat hem even vrij spel gaf. Tegelijk met die gedachte beseftte hij dat deze vrouw hem prikkelde. Ontzettend prikkelde. Hij wist niet precies waar het aan lag. Hij wist niet hoe ze het deed,

maar op de een of andere manier riep ze wellustige gedachten bij hem op. Zonder verder na te denken, drijvend op zijn verlangen, ging hij op haar woorden in. 'En als dat zo zou zijn? Wat als het woord trouw niet tot mijn woordenschat behoort?'

Hij was geïntrigeerd door het antwoord dat zij zou geven. Zou het de zinderende sfeer versterken die zij had opgeroepen?

Ze glimlachte betekenisvol en draaide zich toen langzaam naar hem toe. 'Als dat zo zou zijn, zou ik je hele wereld op zijn kop kunnen zetten.' Ze keek Alex aan terwijl ze met een vinger van haar linkerhand een denkbeeldige lijn tekende die in haar hals begon en een weg zocht naar haar subtiel ogende decolleté. Haar woorden maakten zijn verlangen groter. Hij had wilskracht nodig om zijn ogen van haar borsten weg te houden.

'Alles valt of staat met wat jij durft.' Ook zij wierp een blik op Linda. Daarna keek ze Alex veelbetekenend aan. 'Ik weet wat ik wil.'

Hij twijfelde niet aan wat ze bedoelde. Hij slikte. De honger in zijn lijf nam ongekende proporties aan. Tegelijk tuimelden zijn gedachten over elkaar heen. Hij dacht aan Linda. Aan wat ze samen nog deelden. Was hij haar nog iets verschuldigd, of was wat hij nu in gedachten had de volgende stap in een huwelijk dat leeg leek?

Iets hield hem echter tegen. 'Ik denk dat u zich vergist in mij.' Zijn stem klonk zacht, maar stellig.

De vrouw knipperde even met haar ogen toen zijn weigering tot haar doordrong. 'Ik vergis me toch niet gauw.'

Hij was verbaasd over haar vastberadenheid en glimlachte verontschuldigend.

‘Ik zou het jammer vinden als je deze kans te snel zou afslaan.’

Hij bekeek haar terwijl ze haar handtas opende en er een kaartje uit haalde. Ze stopte het nadrukkelijk in zijn vrije hand.

‘Je hoeft verder niets te zeggen. Ik begrijp dat ik je overval.’ Haar mysterieuze glimlach maakte hem sprakeloos. ‘Denk aan mij wanneer je me nodig hebt. Ik zal er zijn.’

Voor hij iets kon zeggen, drukte ze een voorzichtige zoen op zijn wang, keek hem een tel doordringend aan, draaide zich om en liet hem onthutst achter. Hij volgde haar met zijn ogen terwijl ze langzaam en zelfverzekerd de ruimte verliet. In een mum van tijd was ze verdwenen.

Hij keek naar het kaartje dat ze hem gegeven had. ‘Xandra’, stond er. En een telefoonnummer. Dat was alles.

Het maakte haar alleen maar raadselachtiger. Hij stopte het kaartje in zijn binnenzak. Pas toen keek hij op en realiseerde zich dat hij even alle besef van tijd en ruimte kwijt was geweest. Alsof hij in een vacuüm had gezeten.

Hij had het gevoel dat er iemand naar hem keek. Linda’s ogen rustten op hem. Hij glimlachte onzeker. Wist niet wat zij niet gezien had en wat wel. Zonder verder te aarzelen liep hij naar haar en de vrouw die nog steeds bij haar stond.

Kathleen

Hij leek in niets op de man die zij me had beschreven. De man die op ons af stapte, was een aantrekkelijke man, kwam zelfverzekerd over, strak in het pak. Zijn glimlach leek gemeend en hij had een open blik. Toen hij naast Linda kwam staan, kneep hij haar goedmoedig in de arm en vroeg of alles goed was met haar. Zij knikte. Enigszins gereserveerd.

‘Heb je nog iets van Hanne gehoord?’ vroeg hij terwijl hij zijn eigen telefoon checkte. Voordat Linda iets kon zeggen, ging hij verder. ‘Ik heb haar een kwartier geleden gesms’t, maar nog geen antwoord gekregen.’ Linda glimlachte krampachtig naar mij en keek me veelbetekenend aan.

‘Lieverd, ze is vijftien. Ze wil haar vader niet te pas en te onpas berichtjes sturen. Daar heeft ze nu haar vrienden voor.’ Opnieuw lachte Linda ongemakkelijk naar mij.

‘Alex,’ zei ze toen, en ik merkte hoe ze haar best deed om rustig te blijven, ‘dit is Kathleen Verlinden. Ze is een vriendin van me van vroeger op de basisschool.’

Alex stopte met tegenzin zijn telefoon in zijn jasje en keek me aan. ‘Aangenaam’, zei hij hartelijk.

‘Kathleen is psychologe.’ Linda keek haar man strak aan.

Ik volgde de blikken die ze onderling wisselden. Er gleed een vlaag van irritatie over Alex’ gezicht. Het was duidelijk dat ze hier eerder over hadden gepraat. Nog duidelijker was het dat Alex niets wilde weten van de vraag die Linda aan haar man had voorgelegd. Alex herstelde zich en keek me glimlachend, maar merkbaar ongemakkelijk aan. Alsof hij de bui voelde

hangen. Alsof hij bijna met zekerheid wist waar Linda en ik het eerder over hadden gehad. Over zijn onzekerheden. Zijn steeds terugkerende angsten tegenover hun dochter Hanne. Angsten die volgens Linda zo groot waren geworden dat hun huwelijk was verworden tot een ruïne. Ik bleef glimlachen terwijl Alex mijn blik onderzocht. Het was een trucje dat ik door de jaren heen steeds beter was gaan beheersen. Wat cliënten mij ook vertelden, ik zou nooit mijn gevoelens laten blijken. Toch zochten ze die vaak in mijn ogen – een gevoel van bevestiging of afkeer van de dingen die ze mij toevertrouwden.

‘Je moet niet alles geloven wat ze je vertelt, hoor.’ Nog steeds die onderzoekende blik.

Ik glimlachte goedmoedig terwijl ik van mijn champagne dronk. ‘Ben je bang dat ze dingen over je vertelt die niet kloppen?’

Alex keek me ongelovig aan. De directheid van mijn vraag maakte hem onzeker.

‘Nee’, zei hij en hij keek tersluiks naar zijn vrouw. ‘Maar mensen overdrijven vaak om hun gelijk te halen.’

‘Je vrouw ook?’

Hij glimlachte ongemakkelijk. ‘Misschien zij juist het meest.’

Ook ik glimlachte nu. ‘Als je twijfelt over wat je vrouw verteld heeft, moet je misschien het heft zelf in handen nemen en me jouw visie van de feiten toevertrouwen?’

‘Dus ze heeft het over mij gehad?’

‘Dat vermoed je toch?’

Alex keek me ongelovig aan. Alsof hij het nauwelijks kon geloven dat ik bij deze eerste kennismaking zulke duidelijke taal sprak. ‘Heb je iets te verliezen door een gesprek met mij te voeren?’

‘Hier? Nu?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dit is niet de tijd en de plaats. Ik zou je liever in mijn praktijk ontmoeten. Tenminste, als je dat ziet zitten.’

Linda knikte goedkeurend. Waarschijnlijk had ze het gevoel dat zij haar slag al had gehaald.

‘Je bent er natuurlijk volledig vrij in. Jij weet de situatie beter in te schatten dan ik. Er is niemand die je kan dwingen.’

Alex zweeg en keek me onderzoekend aan. Er ging veel door zijn hoofd. Hoe hij zich hieruit moest redden, leek hem niet echt duidelijk. Dat Linda hem dwingend aankeek, maakte het er voor hem wellicht niet makkelijker op.

Op dat ogenblik kwam mijn dochter Julie bij ons staan. Ze knikte Linda en Alex vriendelijk toe. ‘Er zijn niet zoveel mensen meer, mama. Ik denk dat ik maar stop met foto’s maken.’ Ik glimlachte naar mijn dochter en stelde haar voor aan Linda en Alex. Julie had aan de organisatie van de expositie beloofd om foto’s te maken tijdens de officiële opening. Het was een vraag waar ze gretig op ingegaan was, want fotografie was sinds kort een nieuwe passie van haar.

‘Vind je het goed als ik zelf nog even wat rondkijk? Ik heb er de tijd nog niet voor gehad.’

‘Natuurlijk, ik blijf nog even.’

Toen Julie wegwandelde, viel me op dat Alex haar nakeek.

‘Je hebt een mooie dochter, Kathleen. Hoe oud is ze?’

‘Net achttien geworden.’

Alex knikte goedkeurend. ‘Prachtig haar heeft ze.’

Ik glimlachte. Alex was de zoveelste die onder de indruk was van Julies rode krullende haardos. ‘En ze heeft duidelijk de schoonheid van haar moeder geërfd.’

Linda glimlachte vermoeid. Alsof ze al te vaak Alex' complimenten aan andere vrouwen had moeten aanhoren.

'Dat ben ik je nog vergeten te vertellen, Kathleen. Alex is ook nog eens een echte charmeur.' Linda's bitsige ondertoon was duidelijk. Ze was zijn pogingen om innemend over te komen meer dan beu.

Alex keek haar verbolgen aan toen ook hij Linda's hatelijke ondertoon oppikte. Het was duidelijk hoe zij over haar man dacht. Alex zette een stap dichters naar haar toe.

'Is het echt nodig me hier in het openbaar aan de schandpaal te nagelen?' Hij had zijn stem gedempt, maar toch kon ik elk woord verstaan. Dit was onmiskenbaar het zoveelste conflict in hun relatie. Dat een ogenschijnlijk onschuldige opmerking zo'n reactie opriep, onderstreepte dat. Ik besepte dat ik hun de kans moest geven dit uit te praten zonder verdere toehoorders.

'Als jullie mij willen verontschuldigen? Ik loop even naar Julie.'

Linda keek me dankbaar aan, terwijl Alex' bloed leek te koken.

Terwijl ik op zoek ging naar een nieuw glas champagne, vroeg ik me af hoe ik Linda's noodkreet kon beantwoorden.

Het was pijnlijk duidelijk dat Alex niet geholpen wilde worden. Als hij zou komen omdat Linda hem dwong, wist ik niet zeker of dat zou werken. Als ik Linda wilde helpen, moest ik eerst Alex overtuigen van de noodzaak van eventuele therapie.

Een arm om mijn lichaam en een stem bij mijn oor lieten me even opschrikken.

'Niet schrikken, meid. Ik ben het.'

Toen ik me omdraaide, keek ik recht in de ogen van Lucas,

mijn vriend. Hij kuste me teder op mijn mond en bleef even met zijn gezicht voor het mijne hangen terwijl hij diep in mijn ogen keek. Mijn hart maakte een buiteling.

‘Lucas’, zuchtte ik stil. ‘Waar bleef je nou?’

Hij streek een plukje haar uit mijn ogen en bleef me doordringend aankijken. ‘Ik heb jou ook gemist’, reageerde hij fijntjes. ‘Alles oké?’

Ik knikte en keek tegelijk rond. ‘Ik was eigenlijk op zoek naar Julie.’

‘Die staat bij de ingang van het kasteel samen met een paar vriendinnen. Loont het hier de moeite?’ Lucas keek vragend rond. Ondertussen plukte ik voor hem een glas champagne van een dienblad.

‘Waar was je nu?’ vroeg ik opnieuw.

Lucas lachte en dronk. ‘Ik ben bij Liesbeth geweest. Ze heeft de sleutels van het huis gekregen en ze belde me of ik samen met haar even wilde gaan kijken.’

Ik keek Lucas plagend aan. ‘Liesbeth lijkt soms meer jouw vriendin dan de mijne.’ Lucas lachte. Hij wist wel beter.

‘Was het leuk? Daar had ik eigenlijk wel bij willen zijn.’

‘Dat geloof ik graag. Het was ook de moeite waard, al werd het al een beetje te donker. We gaan morgen aan het eind van de middag terug. Als je wilt, kun je dan mee.’

‘Is dat oké voor Liesbeth?’

‘Ja, want om eerlijk te zijn, had ze je nu eigenlijk ook al verwacht.’

‘Ah, ja?’

‘Ja, ze had het vanzelfsprekend gevonden als ik haar beste vriendin had meegenomen, maar ik wist dat jij hierheen ging, dus ik wilde je niet voor een onnodig dilemma plaatsen.’

Ik grijnsde en gaf Lucas een plagerige duw. ‘Dilemma!’ hoonde ik. ‘Alsof ik over zoiets geen gezonde beslissing zou kunnen nemen.’

Lucas lachte terwijl hij mijn hand pakte en trok me mee naar een aantal foto’s van Oud-Rekem.

‘Mooi gedaan, hoor’, knikte Lucas terwijl hij foto na foto bekeek. ‘Prachtig om te zien hoe een klein dorpje als Oud-Rekem zo mooi uitvergroot kan worden. En leuk ook om te ontdekken bij welke huizen of plaatsen sommige details horen.’

‘Heb je het detail van ons huis al teruggevonden?’

Lucas keek me onderzoekend aan.

‘Nee, nog niet. Zit dat er dan bij?’

Ik knikte lachend. ‘Ik zeg niets.’

Lucas grijnsde. ‘Ik hoop dat ik het vind, anders krijg ik wellicht een slecht cijfer.’

‘En het leuke is dat Julie de foto heeft gemaakt.’

‘Hmm, nu moet ik het echt vinden’, gromde Lucas.

Ik liet hem zoekend zijn gang gaan. Ik genoot van deze expositie. Het was een origineel initiatief en weer een leuke gelegenheid om mensen uit de buurt bij elkaar te brengen.

Terwijl ik verder slenterde, ontdekte ik heel wat dorpsgenoten. Ook zij waardeerden deze expositie duidelijk.

Een tikje op mijn schouder deed me omkijken. Linda stond voor me met, iets achter haar, Alex. Zijn gezicht stond nog steeds op onweer.

‘Mijn excuses voor daarnet’, zei Linda met gedempte stem. ‘Ik wilde je niet meesleuren in onze oorlogjes.’

‘Geeft niet. Je hebt me niet meegesleurd. Echt niet.’

Linda keek schichtig achterom. ‘Ik denk niet dat het gaat lukken. Hij wil echt niet komen.’

Linda leek aangeslagen. Ze veegde onhandig een opkomende traan weg. Dat raakte me. Linda was vroeger een goede vriendin geweest. Dat ze zich hier openlijk had blootgegeven, alleen maar om haar wankele huwelijk te redden, zei me dat ze op zoek was naar een laatste strohalm om zich aan vast te klampen. Dat Alex ook dit aan de kant schoof, betekende voor haar dat er geen enkel perspectief meer was voor hun huwelijk. Waarschijnlijk voelde ze de weigering van haar man als een doodsteek.

Ik keek langs haar heen naar Alex, die opnieuw in de weer was met zijn telefoon en geen aandacht had voor het gebeuren om hem heen, die nauwelijks aanvoelde wat er door zijn vrouw heen ging. Ik keek naar Linda, die naarstig in haar handtas zocht naar een zakdoek. Op dat ogenblik besepte ik dat ik iets moest doen.

‘Alex’, zei ik luid, maar toch vriendelijk. Met tegenzin keek hij op van zijn telefoon. ‘Helpt het als Linda meekomt tijdens jouw eerste sessie bij mij?’

Alex keek me overdonderd aan. Hij had ongetwijfeld gedacht dat het pleit al was beslecht in zijn voordeel. Het ongeduld in zijn ogen maakte me duidelijk dat ik voor hem een vervelend gonzende mug was die om zijn hoofd cirkelde. Ik gaf het echter niet op. ‘Je beseft toch wel dat Linda dit nodig heeft?’

Hij keek me aan. Vol onbegrip.

‘En je beseft toch ook dat dit het einde van je huwelijk kan betekenen?’

‘Ga jij me nu ook chanteren?’

Ik schudde nadrukkelijk mijn hoofd.

‘Dit heeft niets met chantage te maken, Alex. Maar alles met het feit dat het voor Linda ergens stopt. Zie je dan niet

dat ze aan het einde van haar Latijn is? Ze is op. Helemaal op.'

Alex keek langs me heen. Naar Linda. Even gleed er iets over zijn gezicht wat op begrip leek.

'Heb je er al eens bij stilgestaan dat het ook in jouw voordeel is wanneer je huwelijk met Linda overeind blijft? Dat de controle die je nu over je dochter hebt, verdwijnt wanneer Linda bij jou zou weggaan?'

Alex staaarde me secondelang perplex aan. 'Linda gaat niet weg.' Hij klonk zelfverzekerder dan hij eruitzag. Ik besepte dat ik door moest gaan.

'Voorlopig niet. Weet je zeker dat dat zo blijft? Als je nu naar haar kijkt, kun je dat dan met zekerheid blijven beweren?'

Linda snoot subtiel in haar zakdoek, draaide haar hoofd van ons weg en veegde een nieuwe opkomende traan weg.

Alex slikte. Het was hem aan te zien dat hij twijfelde.

'Kom samen een keer langs. Een gesprek van vijftig minuten. Als je dan nog steeds denkt dat er niets goeds voor jou én Linda uit te halen valt, respecteer ik dat. Maar is het te veel gevraagd om het één keer te proberen?'

Alex dacht na. Linda stond nog steeds met haar rug naar ons toe. Waarschijnlijk had ze alle hoop opgegeven.

Alex kuchte ongemakkelijk. 'Oké', gaf hij toe. 'Eén keer. Linda en ik samen. Maar ik garandeer niks.'

Ik knikte en gaf Alex een hand. 'Afgesproken. En dat komt goed uit, want ook ik garandeer niks.'

Linda draaide zich om. Een klein beetje hoop lichtte op in haar ogen.

'Dankjewel', zei ze gemeend tegen Alex. Die glimlachte ongemakkelijk.

‘Bel me voor een afspraak.’

Linda knikte toen ik haar mijn kaartje overhandigde.

Toen ze daarna samen het kasteel verlieten, viel me op hoe eenzaam ze beiden leken. Ze liepen naast elkaar. Maar daar was ook alles mee gezegd...